

8.

Мълчишъ —

човѣчество,

и въ моренъ сѣнь се мяташъ:

бълнувашъ

кжшей хлѣбъ,

бордей

и топли дрехи.

И виждашъ ти —

въ нощта

открехнати

врати:

приижда

слънчевъ свѣтъ

къмъ схлупенитѣ стрехи —

единъ разсѣненъ градъ

разгрѣща

смръщени

предградия —

израстватъ

нови сгради

тамъ

и въ грѣйнали

квартали

се подреждатъ.

А ти —

съсъ млади сили

се пробуждашъ —

бий

въвъ жилитѣ ти

възторжена надежда.